

[Sigsgaard.]

er samlingen så ved at være forbi, og det vil altså sige, at man tillader ikke engang, at et sådant forslag bliver færdigbehandlet. Det samme gælder en lang række andre forslag. Man ønsker ikke ved at afgive stemmer her i salen klart at tilkendegive sin stilling, og det undgår man ved at benytte sit flertal til at sylte et sådant forslag. Jeg synes ellers nok, at forslaget er aktualiseret. Så sent som her i dag har vi fået kendskab til, at forskellen mellem bankernes indlånsrente og deres udlånsrente — og bankerne ville vi jo også have undersøgt ifølge det forslag — i dag er så stor, som den aldrig nogen sinde før har været. Den nærmer sig nu 6 pct. Bankernes udlånsrente ligger oppe i nærheden af 12½ pct., og indlånsrenten ligger gennemsnitlig på ca. 6½ pct. Man nærmer sig altså en forskel på 6 pct., og det vil sige, at bankerne meget, meget kraftigt øger deres fortjeneste. Samtidig sker der en koncentration inden for bankverdenen ligesom inden for erhvervslivet i øvrigt, og det er selvfølgelig denne koncentration, denne magtkoncentration, der er afgørende for, at bankerne uantastet kan forøge deres indkomster så kolossalt, som tilfældet er, uden at det næsten nævnes her i folketinget, samtidig med at andre tvinges eller presses til at holde igen med indkomstforbedringer eller bare holde takt med prisstigningerne. Og man nægter at undersøge koncentrationen inden for bankerne. Behandlingen af dette forslag viser også klart, hvem man arbejder til gunst for, og hvem den førte politik går ud over.

Det samme gælder forslaget, som vi fremsatte om indgreb over for transaktionerne med aktieselskaber. Man vil huske, at baggrunden for det var hele diskussionen omkring beskatningen og ikke mindst hr. Glistrups udtalelser om, hvordan han slap for at betale skat, og de kunne jo få nogen til at formode, at mange andre slap på samme måde. Ligningsudvalget har stillet et spørgsmål til statens ligningsdirektorat om, i hvor høj grad der foregår et sådant misbrug af tomme aktieselskaber. På det spørgsmål svarede ligningsdirektoratet bl. a. ifølge udvalgets bilag 138 om forholdet i hovedstadsområdet: Statistisk materiale foreligger ikke, men enkelttilfældene drejer sig om ikke uvæsentlige beløb. Til trods for at man altså uden at vide ret meget om det —

for det er ikke den slags, der undersøges så grundigt af skattevæsenet — dog ved, at det er ikke uvæsentlige beløb, det drejer sig om, har man heller ikke villet behandle det forslag færdigt, også det syltes i et udvalg. Da sagen kom frem — Glistrupsagen, som den nu kaldes — udtalte man fra mange sider, at det var utilsigtet, og at det var beklageligt, at der var huller i skattelovgivningen, men det ville man da sætte ind over for, og jeg tror, mange mennesker har den opfattelse i dag, at der faktisk er sket noget, at der er sat ind. Kendsgerningen er desværre, at der intet er sket. Glistrup og mange, mange andre kan fortsat enten helt eller delvis slippe fri for skattebetaling. Man har ikke villet foretage sig noget. Igen et klart eksempel på, hvem det er, man lovgiver til fordel for, og hvem det går ud over.

Det samme gælder en række skatteforslag. Her skal jeg kun nævne forslaget om, at forbrydelser mod skattelovene straffes lige så hårdt som andre tilsvarende forbrydelser: tyverier og bedragerier. Vi har foreslået, at bestemmelserne om straf flyttes over i den egentlige straffelov. Heller ikke det forslag har man villet arbejde seriøst med eller gennemføre. Man kommer med nogle bemærkninger om, at der arbejdes med sagen, og at man senere vil komme med sit eget udspil. Men det bliver jo i hvert fald ikke i denne folketingssamling, at der sker noget.

På enkelte andre områder har der været et pres udefra imod folketinget, imod regeringen. Det gælder f. eks. med hensyn til afskrivningsfiduserne. Forargelsen har været ganske stor over, at mange mennesker har kunnet undgå skattebetaling ved at bruge det, som jeg kalder afskrivningsfiduserne, altså de særlige afskrivningsregler, forskudsafskrivning og afskrivning på bindende kontrakter osv. Regeringen har følt det pres så stærkt, at den har syntes, at den dog måtte gøre noget, og vi har så fået lovforslaget om at begrænse fiduserne i forbindelse med coastere. Og så mener man, at man har stillet opinionen tilfreds. Men man har fuldstændig undladt at røre ved det, der er det væsentlige, nemlig de virkelig store afskrivninger i de store rederier på de store skibe. Det lader man ligge. Man giver altså den utilfredse opinion en lille luns kød og håber på, at den så vil gumle på det og